

De Eendenkooi

door

D. Pijper te Opmeer

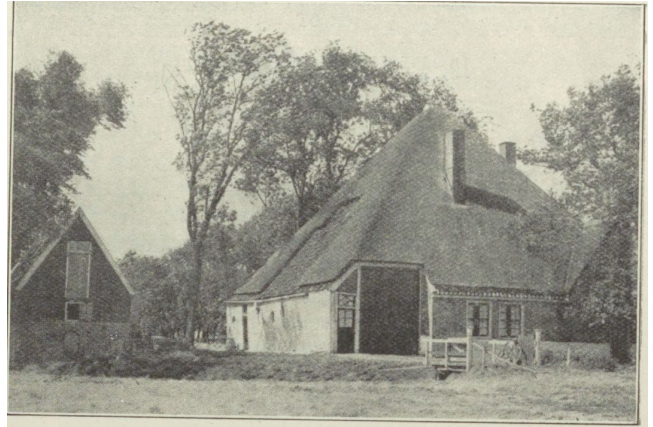
Tussen Hoorn en Enkhuizen,
En niet verre van de stad,
Waar de Koning der Westfriezen
Eens zijn Residentie had,
Bij Zwaagdijk en Wervershoeve
Staat een huis, een boerderij,
Onder 't lommer van de boomen,
Heel alleen, in veld en wei

Op het land, nabij de woning,
't Nuttig zwartbont Hollandsch vee,
Loopende met volle uiers,
Glanzend, grazend en tevree.

Dan-een bosch, met hooge boomen,
Veel verscheidenheid en soort:
Esschen, wilgen, elzen, iepen,
Vlaren, popels, enzovoort
In dat Bosch, een grote vijver,
Ruim vijfduizend meter groot
En dat heerlijk oord omgeven
Door een brede, grote sloot.

't Is er stil en eerbiedwaardig,
Ver van straat- en stadsgedruisch,
't Is een schoon Natuurtafreeltje
en de vogels zijn er thuis.
Voor veel kleine en groote vliegers
Is het hier een Paradijs;
Men ziet dan ook veel pluimage;
Gruw en blauw, en groen en grijs.

Jagers, zijn hier niet te vinden
Die staag loeren op hun prooi;
"Nimrod" is hier uitgesloten -
Dat 's een recht van d'eendenkooi.
Dertienhonderd met acht meter
Van de kooi - is het verbod -
Komt er dan ook nooit een stroper,
Nimmer valt er hier een schot.

Boerderij „De Eendenkooi“.

Vele duizenden van vogels
Leven hier zoo vrij en blij,
Kwinkelen, paren, nestelen,
Leggen, broeden hier hun ei.
Maar wat zie ik bij dien vijver?
Wat een zonderling gebouw
Van twee hooge, houten schutting
Boven met een net van touw

Aan de vijverkant is 't open,
En het water stroomt er in;
Langzaam, allengs wordt het nauwer -
Aan het einde van 't begin
Wordt het slechts een kleine opening,
Waar de Kooiman, met gemak
Aan verbindt een zeker vangtuig,
't Zij een fuik, een korf of zak

Heb 'k nu alles juist beschreven
Hoe het in den zomer staat,
Nu moet ik u nog vermelden
Wat er 's winters komt en gaat.
Dan is het alleen de Kooiman
Die hier komt in 't heiligdom -
Wandelt ruischloos door de paden,
Spreekt geen woord, hij houdt zich stom.

's Winters, als de boom ontbladert,
Als geen leeuwerik kruipt door 't gras,
En geen kikvors zich laat horen,
Dan is 't in den waterplas
Dat er grote zwermen vogels
Zich vermeiën met elkaar
Spelende, niets kwaads vermoedend
En niet denkend aan gevaar.

Doch, pas op, de Kooiman is het
die u zachtjes, stil bespiedt,
En als gij soms in het gat komt
Dat gij argeloos open ziet -
Dan drijft hij u immer voorwaarts,
Langzaam aan, maar steeds vooruit,
Tot ge eindelijk in de fuik komt,
Dan zijt gij des Kooimans buit.

Dertig, veertig, honderd eenden
Vangt de man soms op één dag,
En ook nog wel andere vogels
Die hij in zijn korven zag.

Ja, dat is een aardig zaakje,
't Geeft somtijds een goed gewin,
En daarbij een groot genoeg
Als 't den Kooiman gaat naar 't zin.
Nu moet ik u nog beschrijven
't Woonhuis en de boerderij
En vervolgens de bewoners -
Dit verwacht u toch van mij.

Komt gij bij hen in de kamer,
Waar de Kooiman daaglijks woont
Dan wordt er terstond iets zeldzaams
Iets antiëks aan u vertoont.
Geel is hier de kleur der woning;
Rondom aan den bovenwand,
Ziet men vogeltjes geschilderd
Met d' omgeving in verband.

Dan, een schoorsteenschouw met tegels,
Dat 's een mooie schilderij ;
't Is een beeld van wat er omgaat
Op des landmans boerderij.
Eenvoud is hier in de woning,
Orde in de boerderij;
Werkzaam zijn, is hier het wachtwoord -
Hier leef men nog Frank en Vrij.

Het gedicht is van D. Pijper uit Opmeer en
verschenen in het jaarboek van het Westfries
Genootschap in 1935.
Integraal opgenomen met de toen gebruikte
schrijfwijze en mogelijke onvolkomenheden.

